

**PUHE MAANVILJELYSKOMMUUNIEN
JA MAATALOUSARTTELIIEN
I EDUSTAJAKOKOUKSESSA ⁵³
JOULUKUUN 4 p:nä 1919**

Toverit! Olen sangen iloinen voidessani hallituksen nimessä tervehtiä tätä teidän maanviljelyskommuunien ja maatalousarttelien ensimmäistä edustajakokoustanne. Neuvostovaltan kaikesta toiminnasta te tietysti tiedätte, miten tavattoman suuren merkityksen me annamme kommuuneille, artteleille ja yleensä kaikille järjestöille, joiden tarkoituksena on muuttaa yksilöllinen talonpoikainen pientalous yhteistaloudeksi, osuuskunnalliseksi eli arttelitaloudeksi ja jatkuvasti edistää tätä muutosta. Te tiedätte, että Neuvostovalta on jo kauan sitten perustanut miljardirahaston tämäntapaisten yritysten tukemiseksi ⁵⁴. „Asetuksessa sosialistisesta maanjärjestelystä” ⁵⁵ on erityisesti korostettu kommuunien, arttelien ja kaikkien maan yhteisviljelyä harjoittavien yritysten merkitystä, ja Neuvostovalta suuntaa kaikki ponnistelunsa siihen, ettei tämä laki jäisi vain paperille, vaan että se tuottaisi todella sitä hyötyä, mitä sen on tuotettava.

Kaikkien tällaisten yritysten merkitys on suunnaton, sillä jos talonpoikain entinen köyhä, puutteellinen talous jäisi ennalleen, silloin ei voisi olla puhettakaan mistään kestävistä sosialistisen yhteiskunnan rakentamisesta. Vain siinä tapauksessa, jos onnistumme käytännössä osoittamaan talonpojille yhteisen, kollektiivisen, osuustoiminnallisen maanviljelyn, artteliviljelyn edut, vain siinä tapauksessa, jos onnistumme osuustoiminnallisten, arttelitalouksien avulla auttamaan talonpoikia, vain silloin valtiovaltaa käsissään pitävä työväenluokka saa todella todistetuksi talonpojalle olevansa oikeassa, saa todella monimiljoonaiset talonpoikaisjoukot pysyvästi ja varmasti puolelleen.

Siksi kaikenlaisilla maanviljelyksen osuustoiminnallista, arttelimuotoa edistävillä yrityksillä on arvaamattoman suuri merkitys. Meillä on miljoonia hajallaan ja erillään olevia talouksia syrjäseutujen maalaiskylissä. Näiden talouksien toisenlaiseksi tekeminen jotenkin nopeasti, jollakin määräyksellä, vaikuttamalla ulkoapäin tai syrjästä olisi kerrassaan mieletön ajatus. Me tiedämme varsin hyvin, että miljooniin talonpoikain pientalouksiin voidaan vaikuttaa vain vähitellen, varovasti, vain onnistuneella käytännöllisellä esimerkillä, sillä talonpojat ovat liian käytännöllistä väkeä, liian lujasti sidottuja vanhaan maatalouteen ryhtyäkseen suorittamaan joitakin vakavia muutoksia pelkäämättä neuvojen ja kirjatietojen perusteella. Näin ei voi tapahtua, ja sehän olisikin typerää. Vasta sitten, kun käytännössä ja talonpojalle ymmärrettävän kokemuksen pohjalla tulee todistetuksi, että siirtyminen osuustoiminnalliseen, artteliviljelykseen on välttämätöntä ja mahdollista, vasta sitten meillä on oikeus sanoa, että sellaisessa suunnattomassa talonpoikaismaassa kuin Venäjällä on otettu vakava askel sosialistisen maanviljelyksen suuntaan. Siksipä tämä kommuunien, arttelien ja osuuskuntain tavattoman suuri merkitys, joka asettaa teille kaikille sangen suuria valtiollisia ja sosialistisia velvollisuuksia, pakottaa luonnollisestikin Neuvostovallan ja sen edustajat suhtautumaan tähän kysymykseen erikoisen huomaavaisesti ja varovaisesti.

Sosialistista maanjärjestelyä koskevassa laissamme sanotaan, että me pidämme kaikenlaisten maanviljelys-osuuskuntien ja -arttelien ehdottomana velvollisuutena olla eristäytymättä ja vieraantumatta ympäristön talonpoikaisväestöstä ja auttaa sitä välttämättömästi. Se on sanottu laissa, se on toistettu kaikkien kommuunien, arttelien ja osuuskuntien normaalisäännöissä ja sitä kehitellään alin omaa Maatalouden komissariaattimme ja Neuvostovallan kaikkien elinten ohjesäännöissä ja asetuksissa. Mutta koko kysymys on siinä, että löydettäisiin todellakin käytännöllinen keino sen soveltamiseksi elämään. Tässä suhteessa en ole vielä varma siitä, että olemme voittaneet tämän perusvaikeuden. Niinpä tahtoisin, että tämä edustajakokouksen, jossa te Venäjän kaikilta ääriiltä kokoontuneina yhteistalouksien käytännöllisinä työntekijöinä voitte vaihtaa keskenänne kokemuksia, tekisi lopun kaikista epäilyistä

ja todistaisi, että alamme jo suoriutua, alamme käytännöllisesti suoriutua arttelien, osuuskuntien, kommuunien ja yleensä kaikenlaisten kollektiivisten, yhteisten maanviljelysyritysten lujittamistehtävästä. Mutta sen todistamiseksi tarvitaan todella *käytännöllisiä* tuloksia.

Maanviljelyskommuunien sääntöjä tai tätä kysymystä käsitteleviä kirjoja lukiessa tuntuu siltä, että me annamme niissä liian paljon sijaa propagandalle, kommuunien järjestämisen tarpeellisuuden teoreettiselle perustelulle. Se on tietenkin tarpeellista: harjoittamatta perusteellista propagandaa, tekemättä selkoa osuustoiminnallisen maanviljelyksen paremmuudesta ja toistamatta tätä ajatusta tuhansia ja taas tuhansia kertoja me emme voi odottaa, että laajat talonpoikaisjoukot innostuvat asiaan ja alkavat käytännössä kokeilla sen soveltamista elämässä. Propaganda on tietenkin tarpeellista eikä meillä ole syytä pelätä kertaamista, sillä se, mikä meistä tuntuu kertaamiselta, ei monista sadoista ja tuhansista talonpojista ole nähtävästi lainkaan kertaamista, vaan heille se on ensi kertaa selvenevä totuus. Ja jos meissä herää ajatus, että kiinnitämme liian paljon huomiota propagandaan, niin on sanottava, että meidän on harjoitettava sitä vielä sata kertaa enemmän. Ja kun kuitenkin sanon näin, niin sanon sen siinä mielessä, että lähestyessämme talonpoikaista selittelemällä maanviljelyskommuunien perustamisen hyödyllisyyttä yleensä, osamatta samalla osoittaa sitä käytännöllistä hyötyä, jonka osuuskunnalliset, arttelitaloudet sille tuottavat, ei talonpoikaisto ala luottaa meidän propagandaamme.

Laissa sanotaan, että kommuunien, arttelien ja osuuskuntien pitää auttaa ympäristön talonpoikaisväestöä. Mutta valtio, työväen valta luovuttaa miljardin varoja maanviljelyskommuunien ja -arttelien avustamiseen. Ja tietenkin jos joku kommuuni auttaa talonpoikia tämän rahaston kustannuksella, niin pelkään, että se saa talonpoikaiston taholta osakseen vain ivaa. Ja siihen onkin täysi syy. Jokainen talonpoika sanoo: „Tuohan on ymmärrettävää, kun teille annetaan miljardirahasto, niin eihän teidän ole vaikeata viskata siitä jotain meillekin”. Pelkään, että talonpoika vain virnailee sille, sillä hän suhtautuu tähän asiaan sangen tarkkaavasti ja sangen epäluuloisesti. Talonpoika on monien vuosisatojen kuluessa tottunut saamaan valtiovallan taholta osakseen vain pelkkää sortoa, ja siksi

hän on tottunut suhtautumaan epäluuloisesti kaikkeen kruunulta tulevaan. Ja jos maanviljelyskommunit auttavat talonpoikia vain täyttääkseen lain kirjaimen, niin sellainen apu ei ole ainoastaan hyödytöntä, vaan siitä voi koitua pelkkää vahinkoa. Sillä maatalouskommunien nimitys on sängen arvokas ja sidottu kommunismin käsitteeseen. Hyvä on, jos kommunit osoittavat käytännössä, että niissä tehdään todella vakavaa työtä talonpoikaistalouden parantamiseksi, silloin kohoaa epäilemättä sekä kommunistien että kommunistisen puolueen arvovalta. Mutta hyvin usein on käynyt niin, että kommunit ovat synnyttäneet talonpoikaistalossa vain kielteistä suhtautumista niihin ja sana „kommuuni” on toisinaan muodostunut jopa tunnuslauseeksi taistelussa kommunismia vastaan. Ja niin ei ole käynyt vain silloin, kun on tehty typeriä yrityksiä ajaa talonpojat väkisin kommuuneihin. Tämän menetelmän typeryys on ollut kaikille niin silmäänpistävä, että Neuvostovalta on jo aikoja sitten ryhtynyt vastustamaan sellaista. Ja olen siinä uskossa, että mikäli nyt tällaista pakotusta ilmeneekin yksityisissä tapauksissa, näitä tapauksia ei ole paljon, ja että te käytätte tätä edustajakokousta hyväksenne pyyhkäistäkseen Neuvostotasavallan kamaralta kokonaan pois tämän säädyttömyyden viimeisetkin jäljet, niin ettei ympäristön talonpoikaisväestö voisi vedota ainoankaan tapaukseen pitääkseen yllä sitä vanhaa mielihetimitä, että kommuuniin yhtymiseen liittyy muka jonkinlaista pakotusta.

Mutta vaikka pääsemmekin eroon tästä vanhasta virheestä ja teemme lopun tuosta säädyttömyydestä, niin se on kuitenkin vain mitä vähäisin osa siitä, mitä meidän on tehtävä. Sillä valtion on edelleenkin autettava välttämättömästi kommuuneja emmekä me olisi kommunisteja emmekä sosialistisen taloudenhoidon kannattajia, ellemme avustaisi valtion taholta kaikkinaisia kollektiivisia maanviljelysyrityksiä. Meidän on pakko tehdä se senkin tähden, että se vastaa kaikkia tehtäviämme, ja siksi kun me hyvin tiedämme, että nämä osuuskunnat, arttelit ja kollektiiviset järjestöt ovat uutuus, joka ei juurru, ellei vallassa oleva työväenluokka sitä tue. Ja jotta se juurtuisi, meidän tulee nimenomaan sen takia, että valtio avustaa sitä rahallisesti ja kaikella muulla tavalla, päästä siihen, etteivät talonpojat voisi ottaa sitä vastaan ivalla. Meidän on aina varottava,

ettei talonpoika pääsisi sanomaan kommuunien eikä arttelien ja osuuskuntain jäsenistä, että he ovat valtion elättejä ja eroavat talonpojista vain siinä, että heille myönnetään helpotuksia. Jos annetaan maata ja miljardirahastosta avustusta rakennustarkoituksiin, niin jokainen hölmökin elää hieman paremmin kuin tavallinen talonpoika. Mitä kommunistista siinä on ja mitä parannusta tämä tällainen on — sanoo talonpoika, — mistä hyvästä meidän pitää heitä kunnioittaa? Tietenkin jos valikoidaan muutamia kymmeniä tai satoja ihmisiä ja annetaan heille miljardeja, niin he tulevat tekemään työtä.

Vaarallisinta on juuri talonpoikain sellainen asiaan suhtautuminen, joten tahtoisin kiinnittää edustajakokoukseen saapuneiden tovereiden huomiota tähän kysymykseen. Käytännössä se on ratkaistava siten, että voisimme sanoa itsellemme ei ainoastaan välttäneemme tämän vaaran, vaan myös keksineemme keinot taistellaksemme sen hyväksi, ettei talonpoika voisi niin ajatella, vaan että hän päinvastoin näkisi jokaisessa kommuunissa ja jokaisessa arttelissa jotakin sellaista, mitä valtiovalta edistää, ja näkisi niissä sellaisia uusia viljelysmenetelmiä, joiden paremmuus vanhoihin viljelysmenetelmiin verraten käy ilmi käytännöllisestä elämästä eikä kirjoista ja puheista (mikä on kovin halpaa). Siinä juuri onkin tehtävän ratkaisun vaikeus ja juuri siksi meidänkin, kun näemme vain kuivia numerotietoja, on vaikea päätellä, olemmeko todistaneet käytännössä, että jokainen kommuuni ja jokainen artteli on todella kaikkia vanhan järjestelmän yrityksiä korkeammalla ja että työväen valta auttaa tässä suhteessa talonpoikaa.

Arvelen, että tämän kysymyksen käytännöllisen ratkaisemisen kannalta olisi erittäin suotavaa, että te, jotka olette käytännössä tutustuneet seutujenne moniin kommuuneihin, artteleihin ja osuuskuntiin, kehittelisitte menetelmät sen tosiasiallisesti valvomiseksi, kuinka toteutetaan lakia, joka velvoittaa maatalouskommuuneja auttamaan ympäristön väestöä; miten käytännössä siirrytään sosialistiseen maanviljelykseen ja missä tämä siirtyminen ilmenee konkreettisesti kussakin kommuunissa, artteissa ja osuuskunnassa; nimenomaan miten se tapahtuu, monessako osuuskunnassa ja kommuunissa se tapahtuu ja monessako vasta aiotaan siirtyä; montako kertaa on huomattu kommuunien antaneen

apua ja minkäluontoista tämä apu on ollut — hyväntekeväisyyden harrastamista vaiko sosialistista avustusta.

Jos kommuunit ja arttelit antavat osan valtiolta saamastaan avustuksesta talonpojille, niin se antaa vain jokaiselle talonpojalle aihetta ajatella, että hyvät ihmiset ne vain tässä auttavat häntä, mutta se ei lainkaan todista siirtymistä sosialistiseen järjestelmään. Talonpojat taas ovat ammoisista ajoista tottuneet suhtautumaan epäilevästi sellaisiin „hyviin ihmisiin”. On osattava tarkastaa, missä todella on ilmennyt tuo uusi yhteiskuntajärjestys, miten talonpojille todistetaan, että osuustoiminnallinen, arttelimaanviljelys on edullisempaa kuin talonpojan yksilöllinen maanviljelys ja että tämä paremmuus *ei* johdu valtion antamasta avusta; on osattava todistaa talonpojille, että tämä uusi järjestelmä voidaan toteuttaa käytännössä *ilman* valtion avustustakin.

En valitettavasti voi olla edustajakokouksessanne loppuun saakka, enkä sen vuoksi saata osallistua näiden tarkastuskeinojen harkitsemiseen. Mutta olen varma, että te yhdessä Maatalouden komissariaattiamme johtavien tovereiden kanssa löydätte sellaiset keinot. Luin mielihyvin Maatalouden kansankomissaarin tov. Seredan kirjoituksen, jossa hän tähdentää, että kommuunien ja osuuskuntien ei pidä irtautua ympäristön talonpoikaisväestöstä, vaan niiden on pyrittävä parantamaan sen taloutta. Kommuuni on järjestettävä niin, että siitä tulisi esimerkiksi kelpaava ja että lähiseudun talonpojat itse pyrkisivät siihen; on osattava näyttää heille käytännössä esimerkkiä, miten on autettava ihmisiä, jotka hoitavat taloutta näin tukalana tavarapulan ja yleisen rappiotilan aikana. Jotta voitaisiin määrittellä käytännölliset keinot tämän toteuttamiseksi elämässä, on laadittava sangen yksityiskohtaiset ohjeet, joissa on lueteltava kaikki ne muodot, miten ympäristön talonpoikaisväestöä voidaan auttaa, on tiedusteltava jokaiselta kommuunilta, mitä se on tehnyt tukeakseen talonpoikia, on osoitettava keinot, miten jokaisesta nykyään toimivasta kahdesta tuhannesta kommuunista ja noin neljästä tuhannesta arttelista saadaan solu, joka pystyy käytännössä saamaan talonpojat siihen vakaumukseen, että kollektiivinen maanviljelys, joka on siirtymistä sosialismiin, on hyödyllistä eikä mitään hassuttelua ja pelkkää hourailua.

Sanoin jo, että laki vaatii kommuuneja avustamaan lähi-seudun talonpoikaisväestöä. Laissa me emme voineet sanoa mitenkään toisin emmekä antaa siinä minkäänlaisia käytännöllisiä ohjeita. Meidän oli annettava yleiset säädökset ja luotettava siihen, että kunkin seudun valvutuneet toverit tulevat tunnollisesti soveltamaan tätä lakia ja pystyvät löytämään tuhansia keinoja soveltaakseen sitä käytännössä kunkin paikkakunnan konkreettisia taloudellisia edellytyksiä vastaavasti. Mutta jokaista lakia voidaan tietysti kiertää, jopa sen toteuttamisen varjollakin. Ja laki talonpoikain avustamisesta, jollei sitä sovelleta tunnollisesti, voi muodostua pelkäksi leikittelyn välikappaleeksi ja johtaa aivan päinvastaisiin tuloksiin.

Kommuuneja tulee kehittää siihen suuntaan, että talonpoikaistaloudet, jouduttuaan kosketuksiin kommuunin kanssa ja saadessaan taloudellista apua, alkaisivat muuttua olojensa puolesta ja että jokainen kommuuni, artteli tai osuuskunta osaisi panna alulle näiden olojen parantamisen ja toteuttaa sitä käytännössä, todistaa teoissa talonpojille, että tästä muutoksesta on heille vain hyötyä.

Te saatatte tietenkin luulla, että meille sanotaan: talouden parantaminen vaatii toisenlaisia olosuhteita kuin on nykyinen rappiotila, jonka ovat aiheuttaneet nelivuotinen imperialistinen sota ja kaksivuotinen kansalaissota, johon imperialistit ovat meidät pakottaneet. Sellaisissa oloissa kuin meillä nykyään on ei ole ajattelemistakaan mistään laajoista maanviljelystalouksissa suoritettavista parannuksista, hyvä kun tulisimme jotenkin toimeen, ettei ihan nälkään kuoltaisi.

On aivan luonnollista, että tällaisia epäilyjä voidaan esittää. Mutta jos joutuisin vastaamaan tuollaisiin väitteisiin, niin sanoisin seuraavasti. Olettakaamme, että talouden häiriintymisen, rappiotilan, tavarapulan, liikennevälineiden kehnouden sekä karjan ja työvälineiden tuhoutumisen takia ei voida suorittaa laajoja parannuksia taloudessa. Epäilemättä kuitenkin lukuisissa eri tapauksissa voidaan suorittaa rajoitettuja parannuksia taloudessa. Mutta olet-takaamme, ettei sekään olisi mahdollista. Merkitsisikö se, etteivät kommuunit voi saada aikaan muutoksia ympäristön talonpoikain elämässä eivätkä todistaa talonpojille, että kollektiiviset maanviljelysyritykset eivät ole mikään keino-tekoisesti kasvatettu ansarikasvi, vaan työväen vallan

antamaa uutta apua työtätekeväälle talonpoikaistolle, sen auttamista taistelussa kulakistoa vastaan? Olen varma, että vaikka kysymys asetettaisiin näin ja vaikka olettaisimmekin mahdolliseksi parannusten suorittamisen nykyisen rappiotilan vallitessa, niin sittenkin voidaan saada aikaan hyvin paljon, jos kommuuneissa ja arteileissa on tunnollisia kommunisteja.

Ettei tämä jäisi pelkäksi puheeksi, viitataan siihen, mitä meillä kaupungeissa sanotaan talkootöiksi. Tätä nimitystä käytetään siitä kaupunkilaistyöläisten maksuttomasta työstä, jota nämä jonkin yhteiskunnallisen tarpeen tyydyttämiseksi tekevät muutaman tunnin ajan yli sen, mitä jokaiselta työläiseltä vaaditaan. Ensi kertaa tekivät sellaista työtä Moskovan—Kazanin radan rautatieläiset Moskovassa. Erääseen Neuvostovallan kirjelmään, jossa sanottiin, että puna-armeijalaiset rintamalla antautuvat ennen kuulumattomiin uhrauksiin ja että he, vaikka kärsivätkin kaikenlaista puutetta, saavuttavat vihollisista ennen kuulumattomia voittoja, ja jossa sanottiin samalla, että nämä voitot voivat olla lopullisia vain siinä tapauksessa, jos myös selustassa eikä ainoastaan rintamalla osoitetaan sankaruutta ja uhrautuvaisuutta,— Moskovan työläiset vastasivat järjestämällä talkoita. Epäilemättä Moskovan työläiset joutuvat kärsimään hätää ja puutetta paljon enemmän kuin talonpojat, ja jos te tutustutte heidän elinoloihinsa ja ajattelette sitä, että he ovat voineet ryhtyä näissä ennen kuulumattoman vaikeissa oloissa järjestämään talkoita, niin te olette yhtä mieltä siitä, etteivät mitkään vaikeat olot voi estää tekemästä sitä, mitä kaikissa oloissa voidaan tehdä, jos käytetään samaa keinoa, jota Moskovan työläiset käyttivät. Mikään ei auttanut kohottamaan kommunistisen puolueen arvovaltaa kaupungeissa niin suuresti ja herättänyt puolueeseen kuulumattomien työläisten keskuudessa kunnioitusta kommunisteja kohtaan siinä määrin kuin nämä talkoot, kun ne lakkasivat olemasta harvinaisia ilmiöitä ja kun puolueeseen kuulumattomat työläiset näkivät teoissa, että vallassa olevan kommunistisen puolueen jäsenillä on täytettävänään velvollisuuksia ja että kommunistit eivät ota puolueeseen uusia jäseniä nauttimaan vallassa olevan puolueen asemaan liittyviä etuja, vaan siksi, että he näyttäisivät esimerkkiä todella kommunistisesta työnteosta, s.o. maksutta suoritettavasta

työnteosta. Kommunismi on sosialismin korkeampi kehitysvaihe, jolloin ihmiset tekevät työtä tietoisina siitä, että on tarpeellista tehdä työtä yhteiseksi hyväksi. Me tiedämme, että nyt me emme voi saattaa voimaan sosialistista järjestystä ja että hyvä on, jos se voi tapahtua meillä lastemme tai ehkäpä lastenlastemme eläessä. Mutta sanomme, että vallassa olevan kommunistisen puolueen jäsenet ottavat kestääkseen myös suurimman osan vaikeuksista taistelussa kapitalismia vastaan, mobilisoivat parhaimmat kommunistit rintamalle lähetettäväksi ja vaativat niiltä, joita ei voida siihen tarkoitukseen käyttää, osallistumista talkootöihin.

Käyttämällä näitä talkoita, joita järjestetään jokaisessa suuressa teollisuuskaupungissa ja joihin puolue vaatii nyt jokaista jäsentään osallistumaan rangaisten laiminlyönnistä jopa puolueesta erottamisellakin, käyttämällä tätä keinoa kommuuneissa, artteleissa ja osuuskunnissa te voitte ja teidän tulee jopa vaikeimmissakin oloissa saada talonpoika huomaamaan jokaisen kommuunin, arttelin ja osuuskunnan liitoksi, jonka erikoisuutena ei ole valtionavun saanti, vaan se, että se on koonnut itseensä työväenluokan parhaat edustajat, jotka eivät vain propagoi sosialismia toisille, vaan osaavat itse toteuttaa sitä ja pystyvät näyttämään, että he osaavat jopa vaikeimmissakin oloissa hoitaa taloutta kommunistisesti ja auttaa ympäristön talonpoikaiväestöä millä suinkin voivat. Tässä suhteessa ei saa olla mitään verukkeita, tässä ei saa vedota tavarapulaan, siemenviljan puuttumiseen eikä karjakatoon. Tässä meillä on koetus, mikä oikeuttaa meidät joka tapauksessa sanomaan selvästi, missä määrin olemme käytännössä prehtyneet siihen vaikeaan tehtävään, jonka olemme eteemme asettaneet.

Olen varma, että kommuunien, osuuskuntien ja arttelien edustajain yleinen kokous käsittelee tämän ja ymmärtää, että tämän menetelmän soveltaminen on todella hyvä keino kommuunien ja osuuskuntien lujittamiseksi ja johtaa sellaisiin käytännöllisiin tuloksiin, ettei missään Venäjällä voisi sattua yhtään sellaista tapausta, että talonpojat suhtautuisivat vihamielisesti kommuuneihin, artteleihin ja osuuskuntiin. Mutta se ei riitä; on saatava talonpoikaisto suhtautumaan niihin myötämielisesti. Me, Neuvostovallan edustajat, teemme puolestamme kaikkemme asian edistämiseksi ja valtionavun antamiseksi miljardirahastosta tai muista läh-

teistä vain niissä tapauksissa, kun todella toteutetaan käytännössä työkommuunien ja -arttelien lähentämistä lähiseudun talonpoikien elämään. Me pidämme kaikkea muunlaista arteileille ja osuuskunnille annettavaa avustusta ei ainoastaan hyödyttömänä, vaan myös ehdottoman vahingollisena. Kommuunien lähiseudun talonpojille antamaa apua ei saa pitää apuna, jota annetaan vain yltäkylläisyydestä, vaan tämän avunannon pitää olla sosialistista, t.s. sellaista, että se tekisi talonpojille mahdolliseksi siirtyä eristyneestä, yksilöllisestä taloudenhoidosta osuuskunnalliseen taloudenhoitoon. Ja se voidaan tehdä vain sillä talkoomenetelmällä, josta tässä puhuin.

Jos te otatte huomioon tämän kaupunkilaistyöläisten kokemuksen, jotka eläen paljon huonommissa oloissa kuin talonpojat ovat panneet alulle talkooliikkeen, niin olen varma, että teidän yhteisellä, yksimielisellä tuella saamme jokaisen nykyisistä muutamista tuhansista kommuuneista ja arteileista muuttumaan todelliseksi kommunististen aatteiden ja käsitysten taimitarhaksi talonpoikaiston keskuudessa, käytännölliseksi esimerkiksi, joka todistaa heille, että kommuuni, vaikka onkin vielä heikko ja vähäinen itu, ei ole kuitenkaan keinotekoinen eikä mikään ansarissa kasvava, vaan oikea sosialistisen järjestelmän itu. Vasta silloin me saavutamme varman voiton entisestä pimeydestä, köyhyydestä ja puutteesta, vasta silloin meitä eivät enää pelota mitkään vaikeudet eteenpäin johtavalla tiellämme.

„Pravda” n:1 273 ja 274;
joulukuun 5 ja 6 pnä 1919

Julkaistaan „Pravda” lehden
tekstin mukaan

